

Historik Domingo Swerini

Föddes 17 november som Justus Domingo Carlsson. Dog 24 juli 1963. Fick anta namnet Swerini 1920. Swerini kommer från den adliga släkten von Schwerin.

Martin Törngren som var direktör vid Ostindiska kompaniet lät uppföra Råda säteri i Härryda kommun (nu) strax väster om Göteborg i sin nuvarande form 1772. Drivs idag av kommunen och är väl värt ett besök f.ö.

Törngrens dotter Martina gifte sig med Verner Gottlob v Schwerin och fick fen barn där Domingo Swerinis farfar var premiärlöjtnanten vid Kungl Flottan friherren Carl Philip von Schwerin var det yngsta barnet född 1815.

Carl Philip fick sonen Eric Wictor Carlsson 1844 tillsammans med hushållerskan på säteriet Carolina Charlotta Björkqvist. Eric och farmodern Carolina Charlotta Björkqvist, som var hushållerska på Råda svar således född utom äktenskapet.

Ett par månader efter Eric Wictors födelse flyttar Carolina från Råda till Norrköping tillsammans med sin son.

1946 drabbar olyckan Carl Philip som är med på korvetten Carlskrona som förliser den 30 april i Matzanas Bay i Mexikanska bukten (inte amerikanska....) och Carl Philip omkommer.

Farmodern till Eric Wictor, friherrinnan Martina von Schwerin vars make Verner Gottlob avlidit sex år tidigare, tillskriver i augusti 1846 Charlotta Björkqvist och ber henne avträda sina moderliga plikter till gossebarnet Eric Wictor och så blir fallet redan samma månad. I dag skulle vi väl säga att farmodern tar över vårdnaden för Eric Wictor.

Friherrinnan tar därmed över Eric Wictors skolning och uppfostran, tar med honom på en resa till Paris (när han var 11 år) och sätter honom i Fransk internatskola.

Vid 13 års ålder går EWC till sjöss som kajutpojke i det norska skeppet Protector och EWC trivs så bra att han bestämmer sig att stanna till sjöss.

Han söker in till Flottan som aspirant som 17-åring och stannar i fyra år och går som sjökadett på Karlberg med kadettnummer 60. "Nollningarna" var kärvare förr och av äldrekursarna tvingades han äta fem portioner välling och "få lite prygel" till dessert.

Tiden delas mellan skolan på Karlberg och expeditioner till sjöss med flottans fartyg. Han lämnar vid 21 års ålder och övergår till en karriär som styrman och befälhavare i handelsflottan.

Han gifter sig 1877 vid 33 års ålder med Hulda Justina Johansson och får 1889 sonen Justus Domingo Carlsson.

Sjötjänsterna blir allt färre för EWC och han får svårare och svårare att försörja sig och sin familj.

Kring sekelskiftet blir han sämre och den 23 mars 1902 avlider han.

Sonen Justus Domingo hade läshuvud och började på Stockholms Norra Latinläroverk år 1900. Han fick premier för "mycket gott uppförande och flit" vid två tillfällen och tog studentexamen 1906.

Han gick dock aldrig själv till sjöss utan jobbade på export och importfirmor i såväl Göteborg som i Stockholm. Han var även stenograf i Riksdagshuset.

Swerini själv var en stor friluftsmänniska och med olika platser på Värmdö som bas idkade han ett omfattande liv i skärgården på segel- och motorbåtar och på skridsko. Han var mycket social och fick vänner på öar och skär runtom och for runt om sommar och vinter och hälsade på och umgicks.

Swerini gifte sig aldrig och hade så vitt man vet enbart en kvinna som han hade ett nära kamratförhållande med och som var med honom på cykel- och skidturer, båtfärder och skridskoutflykter, Alice Lundmark. Alice var 20-25 år yngre än Domingo men flyttade till USA och gifte sig Higgings. Paret Higgings kom och hälsade på Domingo några år senare.

Han var mycket stolt över sin härstamning från ätter von Schhwerin och han jobbade hårt på att bli officiellt erkänd som medlem av ätten. Det första steget var att han fick sitt efternamn ändrat från Carlsson till Swerini redan 1920. Han var vid sin död mycket nära att nå fram till sitt mål och den 6 augusti 1963 hade Riddarhusdirektionen gett bifall till Patent- och Registreringsverket att Swerini skulle få antaga släktnamnet von Schwerin. Men då det i samband med det framkom att Swerini avlidit den 24 juli, bara två veckor tidigare, avskrevs ärendet då det heller inte fanns några arvingar till Swerini som inte hade några egna barn.

Han levde väldigt sparsamt och spekulerade med viss framgång på börsen, trots Krygerkrasch. När han kände att slutet närmade sig undertecknade han den 17 juni 1963 ett testamente där hela hans kvarlåtenskap skulle överlåtas till ägarna av Sjöfartshuset för bildande av en fond, det som kom att bli "Domingo Swerinis fond till minne av hans fader Eric Victor Carlsson"

Ägarna till huset är desamma nu som då och vi förvaltar fonden genom en stiftelse med representanter för Neptuniorden, Sjökapstens-sociteten, Sjömannaföreningen och Ångfartygsbefälhavare Sällskapet.

NO 1812 (Neptunibrud) – hjälpverksamhet samt intern samvaro

ÅB- svensk styrman/sjökapten i obegränsad fart

SjöM - svensk medb, Nordisk sjökaptensexamen, max 40 år vid inträde (ostsverige)

Sjökap – svensk medb, under 50 vid inträde, sjökaptent

DOMINGO SWERINI OCH HANS FADER SJÖKAPTENEN

ERIC WICTOR CARLSSON, MINNESANTECKNINGAR

OCH SAMMANSTÄLLNING AV EFTERLÄMNAD AN-

TECKNINGAR OCH HANDLINGAR UTFÖRT AV SJÖ-

KAPTEN NILS-MAGNUS NILSSON ÅR 1979.

DONATORN JUSTUS DOMINGO SWERINI OCH SWERINIS FOND

Justus Domingo Carlsson, som den 3 december 1920 fick tillstånd antaga släktnamnet Swerini, föddes i S:ta Klara församling i Stockholm den 17 november 1889. Han var son till sjökaptenen Eric Victor Carlsson och dennes hustru, Hulda Justina Johansson.

Hösten 1900 började han i Stockholms Norra Latinläroverk. Såväl 1903 som 1905 fick han premier för "mycket gott uppförande och flit" af Frimurare-Barnhuset i Göteborg. Studentexamen tog han våren 1906.

Trots att fadern var sjökapten och farfadern sekundlöjtnanten vid Flottan, friherre Carl Philip von Schwerin, gick aldrig Swerini till sjöss. Efter studentexamen var han en tid anställd hos den stora export- och importfirman William Olsson i Göteborg och vistades sedan ett halvår i London för språkstudier.

År 1915 erhöll han anställning vid Export- och importfirman Gadelius & Co AB, Skeppsbron 44 i Stockholm och med filialer i Japan och Manchuriet. Sedan 1950 var han även stenograf i Riksdagshuset.

Några fritidsproblem tycks ej Domingo Swerini ha haft. Han var mycket intresserad av pistolskytte. Som hängiven friluftsmänniska vandrade han i fjällen och gjorde långa skridsko- och båtfärder i Stockholms skärgård. Såsom bas hade han i skärgården det gamla härbre som vid sekelskiftet flyttats från Dalarna till Klacknäset på Ingarö. Landstormsmän hade varit förlagda där under första världskriget. Domingo och några av hans kamrater upptäckte det redan 1916 men från och med 1939 använde de huset som sin egendom. Först 1945 den 9 juni blev de bortkörda av "Saltsjöbadsbolaget" som skulle använda det som "vaktkur" för friluftsbad.

Från Klacknäset förlade Domingo sin friluftsbas till Björnö torp, också på Ingarö vid en vik av Nämndöfjärden. Där hyrde han en liten bod av "Mor Johanna" ända tills 1955 då han köpte två tomter, Fjällvik I och II vid Prästmaren på Djurö. Där fanns redan en liten stuga på ett rum med järnspis och dålig förstuqa. För att hålla värmen fanns ett par fotogenkaminer. En liten "sjöbod" revs på Björnö och återuppfördes på Djurö som gäststuga åt sin hushållerska, fru Aina Johansson med sin dotter Agneta. Vid vägen byggdes senare ett garage, men Domingo skaffade aldrig bil. När han slutade cykla köpte han en dåtida liten moped som han påstod ibland kunde komma upp i 70 km i timmen. Och stället - som låg långt inne i en vassvik, bevuxen med flera höga gamla ekar - döpte han till "Seven Oaks".

Från 1921 då Domingo inköpte kosterbåten "Circe" till den 16-fots bohussnipa som han inköpte ny från Orust 1950 - och som låg uppdragen på Djurö-tomten vid dennas försäljning - hade han flera båtår. Överallt på öar och skär hade Domingo bekanta som han hälsade på och som givit honom tillstånd att fiska på deras vatten. Han hade också många, många vänner och bekanta som besökte honom på de olika sommarställena och som deltog i utfärderna. Men efter 1956 och flyttningen till Djurö, då han fyllt 67 år, tycks dessa tidigare så uppskattade turer ha avtagit.

Domingo Swerini var som tidigare sagts en hängiven friluftsmänniska och som sådan levde han spartanskt, var sparsam och spekulerade i liten skala men med framgång på börsen, och trots att han hade kännning av Kreugerkraschen 1929, skapade han sig en god ekonomi. Att han dock aldrig bildade familj menar en del av hans vänner kan bero på att han ej skulle få kalla eventuella barn von Schwerin. Ända från 1907, då han var 18 år, bevarade han ett tidningsurklipp genom hela livet som löd:

"Öppen panna! Öppen blick!
 Man i tanke, man i skick,
 lyftad genom egen ära
 öfver dem som anor bära!
 Själen varm och fosterländsk.
 Det är bilden av en svensk.

Bland alla sina goda vänner synes - av hans efterlämnade papper att döma - en enda kvinna (förutom modern, som han var mycket fäst vid) ha haft någon större betydelse för honom. Hon hette Alice Lundmark och var sannolikt 20-25 år yngre än Domingo. Hon var hans trogna kamrat på cykel- och skidturer, i båtar och vandringar från hösten 1939 till mars 1946. Men denna kamratskap tycks ej ha utvecklats vare sig till förlovning eller andra löften för framtiden. Våren 1946 reste Alice till USA, gifte sig Higgins och kom tillbaka på Sverigebesök sommaren 1952 med sin man. Dessa två plus f.d. hushållerskan, fru Johansson och hennes då 8-9-åriga dotter Agneta besökte då tillsammans Domingo ute på Ingarö.

Redan hösten 1953 besökte Domingo Frimurarnas Blackebergs hem som annonserade att där fanns plats för ytterligare ett antal ensamma herrar. Men ännu i mars 1963, då en gammal vän till honom föreslog honom att söka sig in på detta hem, sade han att han ännu kände sig så frisk och spänstig att det var för tidigt att inackordera sig där. I juni samma år besökte han några gånger kliniken på Sabbatsberg dit en granne på Djurö skjutsade honom. Veckorna runt midsommar tillbringade han hos vänner på Bergabo vid Saltsjökvärn. Dessa ordnade också i början av juli plats för honom på Betaniastiftelsens Sjukhem, där Domingo Swerini avled den 24 juli 1963.

Domingo Swerini var ju mycket stolt över sin härstamning från ätten von Schwerin och ej helt fri från bördshögfärd. Det blev för honom en hjärtesak att bli officiellt erkänd såsom medlem av ätten. Det första steget var, att han - som tidigare sagts - år 1920 fick sitt namn ändrat från Carlsson till Swerini och vid sin död var han ej långt från målet, nämligen rätten att få kalla sig von Schwerin. Utan kännedom om att Swerini avlidit den 24 juli 1963 förklarade nämligen Riddarhusdirektionen till Patent- och Registreringsverket den 6 augusti 1963 att en föreliggande ansökan av Swerini om tillstånd att få antaga släktnamnet von Schwerin, icke komme att från Riddarhusdirektionens sida bestridas. Släkten von Schwerin hade också uttalat sig för bifall. Men sedan det upplysts att sökanden avlidit avskrevs ärendet.

Den 17 juni 1963 hade Domingo Swerini undertecknat ett testamentariskt förordnande enligt vilket hela hans kvarlåtenskap överläts till ägarna av Sjöfartshuset för bildande av en fond som skulle vårda och bevara kvarlåtenskapen enligt donatorns särskilda föreskrifter.

En stiftelse bildades den 14 juli 1964 genom beslut av representanter för Neptuniorden, Sjökaprens-Societeten, Sjömannaföreningen och Angfartygs-Befälhavare Sällskapet. Stadgar utarbetades för denna stiftelse och en styrelse konstituerade sig samtidigt. Den 25 november 1964 erhöles registrering från Överståthållareämbetet och godkännande av stadgarna till

"Domingo Swerinis fond till minne av hans fader Eric Victor Carlsson"

med ändamål att belöna bragder till sjöss och att utdela understöd till hårt drabbade anhöriga i samband med olyckor till sjöss.

November 1979
M. S. Carlsson

Eric Wictor Carlsson
Sjökapten
12/5 1844 - 23/3 1902

Eric Wictor Carlsson, till vars minne "Swerinis fond" är instiftad och detta rum inrett föddes i Råda församling, Göteborgs och Bohus län den 12 maj 1844, var son utom äktenskapet till hushållerskan på Råda säteri, mamsell Carolina Charlotta Björkqvist. Kyrkoböckerna sakna uppgift om faderskapet men av andra handlingar framgår att Eric Wictor Carlsson var son till sekundlöjtnanten friherren Carl Filip von Schwerin, född på Sireköping den 26/11 1815, som omkom, ogift, vid korvetten Karlskronas förlisning i Matanzas Bay i Mexikanska bukten den 30 april 1846. Korvetten hade avseglat från Karlskrona den 8/8 1845.

Carl Filip von Schwerin var son till Verner Gottlob von Schwerin samt hans maka Martina Törngren, född den 3/1 1789 på Råda säteri och död i Göteborg den 18/11 1875, dotter till direktören i Ostindiska Kompaniet, Martin Törngren.

Hushållerskan Carolina Björkqvist flyttade den 9/9 1844 från Råda till Norrköping och tog då sin son med sig. I ett brev av den 5 augusti 1846 till "Mademoiselle Björkqvist" skriver Martina von Schwerin att i följd av den grymma olycka som drabbat henne genom hennes älskade sons förskräckliga slut, anser hon det vara en av hennes dyraste plikter att vårda vad honom tillhört samt ber Mademoiselle Björkqvist avträda sina moderliga rättigheter till gossebarnet "Eric Wictor". I en handling daterad den 15/8 1846 förklarar sedan Charlotta Björkqvist sig till Martina von Schwerin avstå sina "moderliga rättigheter" till barnet. Friherrinnan tog sedan vård om Eric Wictors uppfostran och skolning. Således tog hon honom med på en resa på kontinenten 1855; besöker bl a Paris och sätter honom i internatskola i Montpellier.

År 1857 går EVC till sjöss som kajutpojke i norska skeppet "Protector", kapten Stephansen. Befälhavaren beundras mycket av trettonåringen och han bestämmer sig att stanna till sjöss. Nästa resa gjorde han till Australien som jungman med "Robert Dickson". Redan år 1859 den 28 april avlade han en examen vid Göteborgs Navigationsskola och erhöll såsom premium en "Lärobok uti Navigations Vetenskapen" av C A Pettersson.

Sommaren 1861 har EVC blivit aspirant vid Kungl Flottan, mönstrar på skeppet "Stöckholm" i Karlskrona och deltar i kryssningar i Nordsjön med Karl XV och prins Oscar ombord. Konungen säges dock lida så av sjösjuka att han och "hela hans svit" blir ilandsatta i Norge. Om detta yttrar sig den unge kadetten föga vördnadsfullt. Efter denna första sjökurs prövade EVC in på Carlberg såsom sjökadett och blev antagen med nr 60.

För att kila in sig fick han tydligen till äldrekursarnas förnöjelse bli äta fem portioner välling och till detta litet prygel som dessert. Sommarexpeditionerna som följde företogs med den dåtida korvetten "af Chapman" föregångare och namne till den "af Chapman" vi nu se vid Skeppsholmen.

År 1865 fick Flottan en ny organisation och denna tager EVC som skäl för att han söker och omedelbart erhåller avsked från Carlberg. Han erkänner dock villigt att han lärt mycket under de fyra åren och att "slyngelårens tid nu var längesen förbi". Han hade ju blivit 21 år och nu måste han "sträva att bli någonting".

Så nu gick Wictor Carlsson till sjöss igen; 1866 som styrman på "Columbia" till Brasilien, Patagonien och Peru. Vid Kap Horn höllo de naturligtvis "att stryka ått". - År 1867 seglar VC som styrman på skeppet "Charlotte" med kaptan Rudolf Lange från Brännö. Denna resa går till China, Australien och Söderhavsoarna och varar över två år. Vid återkomsten till Sverige 1869 besöker EVC släkten i Skåne, blir kär i en kvinnlig släkting och tar det mycket hårt när han får korgen.

Det börjar bli ont om långfartsseglare redan nu följer därför ett par år med styrmansvikariat på ångfartyg i Nordsjöfart.

I början av 1870-talet var det ont om allt slags arbete för sjöbefäl i Göteborg och den numera vordne Sjökaptenen Eric Wictor Carlsson var därför mycket stolt och lycklig när han 1871 fick anställning som befälhavare på belgiska ångaren "La Flandre". Han hade nu blivit 27 år och fått sitt första ordinarie kommando.

Av okänd anledning tycks ej denna anställning blivit så långvarig ty 1872-1875 seglar han på S/S "Carl Fr Waern" för att 1875-1880 vara befälhavare på S/S Sleipner av Göteborg (se tavlan på väggen) och gå ganska reguljärt mellan Göteborg och Liverpool. Under uppehåll i Liverpool har han tid att resa runt på Skye och andra öar på Hebriderna.

Under denna tid gifter han sig den 10/12 1877 med Hulda Justina Johansson från Södertälje. Men först den 17/11 1889 föddes det enda barnet Justus Domingo, som sedan blev den vilken donerade denna fond till minne av sin fader, Victor Carlsson.

Redan 1880 är det dock slut med de långa anställningarna igen. Under 1882 tycks t ex EVC ha haft fem olika fartyg och under 1883 två.

Dåtidens långa behagliga hamnuppehåll kan man spåra i souvenirer från Catania och Taormina, Neapel och Messina 1884. Gibraltar 1886. Åren 1887 och 88 gör han resor i Ryssland, besöker Moskva. Den 6 april 1892 ligger han med ett fartyg vid Lindholmens varv i Göteborg och sexton dagar senare åser han en trupprevy i Constantinopel.

De språkkunskaper som Victor Carlsson tillägnat sig, dels genom sin farmor, dels under de fyra åren på Karlberg, gör att han köper böcker på engelska och franska i alla hamnar. I bokskåpet ser man i synnerhet böcker i historia och geografi. Ett flertal av dem har han bundit in själv under resorna och använt kasserade engelska sjökort, s k "blue backs", som mjuka pärmar. Sin bördsstolhet kunde han ej dölja. Den framträder i hans intresse för heraldik. Ombord fördrev han tiden med att i ett par tjocka volymer teckna och färglägga adelssköldar och vapen såväl svenska som utländska, från uppslagsböcker och andra källor han träffade på. Han tycks dock ej försökt bli erkänd av släkten von Schwerin och få antaga deras namn.

Men EVC fann också ett nöje att skriva poesi till vänner och bekanta. Sina verk signerade han då ofta "Jugurtha". Jugurtha var en numidisk konung och oäkta son till Mastanabal i andra århundradet f Kr). Han förde framgångsrikt krig med Rom men utlämnades av sin svärfader, konung Bocchus av Mauretanien och dog i Roms statsfängelse 104 f Kr. J. var en man med överlägsna egenskaper och lysande anlag men utan all sedlig hållning.

Victor Carlsson ville väl jämföra sig och sitt öde med denne faderlöse men dådkraftige äventyrare. I början av 90-talet söker sig VC bort från sjön. En kort tid år 1896 har han i uppdrag att vid en utställning i Kiel demonstrera "Wikings Hudrauliska Styrinrättning".

Året före, den 24 september 1895, grundstötte ångaren "Södra Sverige" på Franska Stenarna och sjönk på 56 meters djup. Fartyget bärgades med hjälp av "Wallerska tuben". Kapten Eric Victor Carlsson var en tid anställd som inspektör (superintendent) för bärgningen men när ingenjör Waller ville intro-

ducera en ny metod för att lyfta vraket motsatte VC sig denna och sade upp sin anställning den 17/12 96. Men metoden lyckades och i slutet av maj 1897 var fartyget flott och den 3 juni förtöjde det under stor pompa utanför stockholmsutställningens maskinhall. Konung Oscar II kom ombord, inspekterade och delade ut ordnar. Men kapten Victor Carlsson var ej med. Han omnämner ej heller denna anställning någonstans i sina anteckningar. Uppgifterna härom äro hämtade ur en bok som Herman A Ring skrev om den märkliga bärgningen.

Men lördagen den 4 september 1897 inmönstrar ryska ångfärjan "Bel-Bek" om 116-247 ton sin besättning och med Kapten E V Carlsson som befälhavare och dagen därpå den 5 september avgår det vid Bergsunds varf byggda fartyget "utan last" till Sevastopol. Men vid slussningen i Holtenau "förmärktes att tvenne blad voro afslagna på den aktra propellern, hvarför fartyget återvände till Kiel och gick på e m in i flytande torrdocka. Härvid märktes även att circa 150 naglar i bogen lossnat genom fartygets arbetande i sjön. Det var således en ren tur, skriver VC, att fartyget för propellerns skull fick gå i docka, då eljest denna skada ej kunnat observeras och det, om flera naglar lossnat, väl kunnat hända att en eller flera plåtar helt och hållet gifvit sig, samt fartyget plötsligt sjunkit". Efter reparation fortsätter resan dagen därpå, söndagen den 12/9. Man bunkrar i Brest, Gibraltar och La Valetta (aldrig mer än 45 ton) och utan vidare missöden anländer man till Sevastopol söndagen den 3 oktober, efter en resa på fyra veckor. Befälhavaren får en "klingande" belöning av assuradörerna men "kommer i luven" med Bergsunds-varv med anledning av reparationen i Kiel-Holtenau.

VC har antagligen gjort mer än en sådan resa ty i ett brev skrivet den 10 september 1899 klagar han över att dessa fartygs leveranser äro slut. De gävo honom dock 2.000 ä 3.000 kr i inkomst per resa, skriver han. I samma brev omtalar han att hans svärfar gått i konkurs sedan han "spekulerat bort" ca 20.000 kr och att han fått en tillfällig anställning i Svenska Dagbladet "att redigera dess sjöfartsavdelning" som bara ger honom 100 kr i månaden "för en massa besvär". Sina artiklar signerar han ibland "VC" men oftast "Jugurtha".

Under 1899 är han också bisittare vid ett par sjöförklaringar vid Stockholms rådhusrätt, vilka också refereras i Svenska Dagbladet. För Sjöförsäkringsaktiebolaget ÅGIR utför VC en del besiktningsuppdrag och utmärker sig därvid för mycket välskrivna och detaljerade rapporter. Men tiderna måtte varit dåliga i slutet av seklet. Någon fast anställning lyckas Kapten Carlsson ej få, utgifter och skulder hopa sig. Betalningar för en del översättningsarbeten från engelska och lektioner i tyska äro svåra att få ut.

För att skydda hemmet låter Victor Carlsson och hans hustru upprätta ett köpekontrakt enligt vilket de den 10 september 1899 upplåta och försälja hela sitt hem till Fröken Sofia Mathilda Johansson (Hulda Carlssons syster). Denna å sin sida medgiver i samma dokument att säljarna fortfarande skall få vårda sig om deras tidigare lösöre mot att de äro aktsamma om detsamma. Och detta skriva de alla under på och bevittna. Alltsammans upplästes i Kungsholms kyrka söndagen den 17 september 1899. Detta s k lösöreköp var med all sannolikhet ett missbruk av lagen, några pengar bytte ej ägare.

Men VC drog sig ej för att i december 1901 påminna en vän, som krävde honom på en skuld av kr 300:77, att denne ju borde veta att hos VC fanns ingenting att ta. Vännen hade ju själv bevittnat ovannämnda handling. Men han fick kanske endast se namnteckningarna.

År 1898 är VC ombud i Stockholm för Holzapfel Composition Company i England. Framför allt gällde det att sälja deras bottenfärg International. Han "klarkar" hårt och energiskt för sin vara. I brev kan det låta så här:

"Stockholm 18 oktober 1899.

Broder Henning

Af Ditt rederi erfor jag nyligen att Du i slutet af månader väntas till Hull och att Du där sammastädes skall gå i torrdocka. Den 18 September tillskrev jag Dig till Alexandria och förnyar nu min vänliga anhållan att Du ville gynna Holzapfels med en order om färg. Gustaf Reuter i Göteborg har meddelat att Du redan varit vår kund och jag har med anledning deraf anmodat huvudmännen i Newcastle att hålla utkik på Dig då Du anländer.

Färgen är bra, och skulle det så hända att målarna stänker deraf på Din gamla utslitna hatt, tror jag visst att firman med nöje skänker Dig en ganska passabel ny i dess ställe. Den saken är för övrigt delvis "preparerad".

Din gamle broder i Herranom

Victor Carlsson"

Hur stor "hatten" blev har ej gått att utforska men den 7 oktober 1901 skriver VC till sin efterträdare f d Karlbergskamraten Kapten vid K Flottan, Arvid Molin och säger sig "vara rätt glad att få avsluta de där affärerna" och "jag hade förresten svårligen orkat att nu klättra i fallrepstrapporna för att blifva hundsvotterad af bondskeppare! Sluträkningen visade ett saldo till min favör av £ 1.14.5. Således just till en fann ved och en todde!!
"-- Redan i mars året före, alltså 1900, klagar VC över att han sitter hemma med sitt galopperande hjärta och festar på digitalis och får massage för reumatism i höger hand."

Under slutet av år 1901 har VC en del uppdrag för Sjöförsäkringsaktiebolaget Ägir. I december utför han bl a en last - och haveribesiktning i Mariehamn. Den 27 december skriver han ut räkningar för dessa uppdrag.

I ett brev till en vän daterat den 10 januari 1902 skriver han att han "varit illamående hela veckan på grund av för mycket lutfiskätande, och krångel med hjertat, men hoppas att om några dagar dock kunna besöka denne på Sabbatsberg". Med detta datum slutar hans korrespondens.

Den 23 mars 1902 avlider Sjökaptenen Eric Victor Carlsson, en modern "Jugurtha" med kanske ett lika händelserikt och intressant liv som sin antike namne, som dog i Roms stadsfängelse nästan exact två tusen år tidigare.

*November 1979
Nils Magnus Nilsson*

MARTIN TÖRNGREN
Dir. Ost Indiska Comp

MARTINA TÖRNGREN
3/1 1789 - 18/11 1875

VERNER GOTTLÖB V. SCHWERIN
8/7 1772 - 13/4 1840

Ebba 1807, Martina 1809, Justus 1810, Carl Philip 1815

CARL PHILIP V. SCHWERIN -
Premiärlöjtnant K. Flottan
26/11 1815 - 30/4 1846
Omkom Korvett. Carlskronas förlisning

CAROLINA CHARLOTTA BJÖRKQVIST
Mamsell Råda Säteri

ERIC VICTOR CARLSSON
12/5 1844 - 23/3 1902

HULDA JUSTINA JOHANSSON
25/12 1856 - 18/5 1936

Gifta 10/12 1877

JUSTUS DOMINGO CARLSSON
17/11 1889 - 24/7 1963

Fick antaga namnet Swerini 13/12 1920.

Donator av "Domingo Swerinis fond till minne av hans fader
Eric Victor Carlsson".